માસુક સૂરત

— ને —

[illegible] બુલબુલ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

કીમત ૦-૨-૦

[illegible] શાહે

માસૂકે સૂરત

ઉર્ફે

ગઝલે બુલબુલ.

ગઝલે હકીમ. —ગઝલ—કવ્વાલી—

મગદુમ અલી એહમદ,તેરી કલીયરકી,નગરીયાં આંખોમેં બસીહે;
દુખીયા હું બહોત લીજો,પીયા મોરી,ખબરીયા,અબ જાન ચલીહે.
નયના તોરે મતવારે હેં,ઓર દિલમેં,ઉમંગ હે,કયા સાબીરી રંગહે;
કયુંન મય ઇતરાઉં સખીરી મોરી, ચુંદરીયા સાબીરને રંગી હે.
દુવારે જો તેરે આવું, દીયે ઘીકે જલાંઉ, બીપતકો સુનાઉં;
ખુશહો કે ચડાઉ, તેરે રોજેપે ચદરયા,યેહ મનમે બસી હે.
શાબીર પીયા મુજકો તો તેરી આશ લગી હે, જો દુખ ચલી હે;
મજધારસે અબ પાર લગાદે મોરી નૈયા, તુમ હકકે વલી હે.
દસ બીસ સખીયોંયે બુરી, એક સખી હું, જો દુવારે ખડી હું;
ઇન સબકે હાતોંસે મોરી ભરદે, ગગરીયા કયું દેર લગી હે.
જાતે હેં હકીમ આજ, સુનો જાનીબે કલીયર, મગદુમ કે દરપર;
ચલ દેખ સખી અબ તું કલયરકી નગરીયા, કયા ધુમ મચી હે.

(૧૫૬) ગઝલે નૈયર. —કવ્વાલી—અલ્લાબન્હિજાન—

છુપ છુપા કે લેલીયા દીલ, અયશા દીલબર કોન હે,
કુછ નજર પડતી નહી, પરદે કે અંદર કોન હે.

સંગે અસ્વદ રખકીયા ઓર ખુદ મદીના જાબસે,
યે ખબર હોતી નહી કાઅબે કે અંદર કોન હે.
રોકતી હે રાઝે પીનહાંસે શરીઅત કયા કહું,
યા રસુલીલ્લાહ તુ અલ્લાહો અકબર કોન હે.
યા નબી તુઝસે બને લાખો નબી સાહેબ વલી,
અયસા કુશ્થોંકા સખી દીલકા દીલાવર કોન હય.
સબસે અવ્વલ ગબસે આખીર સબસે અફઝલ હેતુ,
અંબીયામે યા નબી તેરે બરાબર કોન હે.
પીરકી દીલ પર નઝર હે સબ ઉસે માલુમ હે,
જાનતા હે કોન યે ગમનામ નૈયર કોન હે.

ગઝલે નસીહત. —:૦:—

ઝરા તું સોચ અય ગાફીલ કે દમકા કયા ઠીકાના હે,
નીકલ જબ જાન ગઈ તનસે, તો સબ અપના બીગાના હે.
સુનો અય જાને મન તુમકો યહાંસે કુચ કરના હે,
રહો તુમ યાદ કી હકમેં જબતલક યહાં આબદાનો હે.
અરે ગાફીલ તું કયું ભુલા હે ઈસ દુનિયાકી લાલચમેં,
સફર મુલકે અદમ આખીર, તુઝે દર પેશ જાના હે.
પડે સોતેહો ગફલતમેં જરા ઉઠકર આંખ તો ખોલો,
હુવા હે શામ ઉઠ બેઠો, મુસ્તફીર ઘરકો જાના હે.
ખુદા પુછેગા જબ તુમસે તુ કયા લાયા હે આલમસે,
દીયા જો ઉમ્ર ઓર દોલત તો, કયા તોફા કમાયા હે.
લગા રેહ યાદકી હકમે અગર, અપની શફા ચાહે,
ન જાવે સંગ કુછ હરગીઝ, યહીં સબ છોડ જાના હે.

ગઝલે નીરાલી. —કવ્વાલી—

કીસ દુશ્મને જાકા મોહબ્બત નામ રખા હય,
દીલુંકો સોખ્તા કરરેક ઉલ્ફત નામ રખા હય.
ક્યા ચેહ ક્યા કમ હ્યં ફીરાકે યારકી ઘડીયાં,
ખુદા જાનેકે કીસ દીનકા કયામત નામ રખા હય.
નસીહતસે ભડક જાતી હય યે આતશ મોહબ્બતકી,
અજબહી દીલ જલાનેકા નસીહત નામ રખા હય.
કોઇ આશકસે પુછે, લઝઝતે બેતાબીએ હીજરાં,
મોહબ્બતકે મઝેકા, દરદે પુરકત નામ રખા હય.
મુસીબતમેં ન કામ આયા કોઇ સબ,બનગયે દુશ્મન,
કોઇ બતલા તો દે કીસકા રીફાકત નામ રખા હય.

ગઝલે મેહબુબ. —:૦:—.

દીલ કીસીસે ના લગાના જાના જવાની પનમેં,
ક્યા દાગ હૈ ગયોરે જાના જવાની પનમેં.
સુરત દીખાદે પીયારી દીલકો હૈ બેકરારી,
કયસી કરૂં ન જારી જાનાં જવાની પનમેં.
નેનો ને કર કટોરે પાનીકી ઝીલ હેરે,
આંસુસે મોં ધુલાના જાનાં જવાની પનમેં.
મીટટીકા કર બીછોના ઈંટોકા કર શીરાના,
તન ખાકમેં મીલાના જાના જવાની પનમેં.
મેહબુબ જાન જાના, મે હો ગયા દીવાના,
શાહેરાંકી ખાખ છાના, જાના જવાની પનમેં.

નઇ-ગઝલ. —કવ્વાલી—

અબ જાનેદો બસ જાનેદો વોહ બેવફા જાતા રહા;
દર્દ સીનેસે કલેજા ચીરકર જાતા રહા.
જીસકો છાતીસે લગા રખા થા મંયને શૌક સે;
વોહ મેરે નાજોં કા પાલા દીલરૂબા જાતા રહા.
તન દીયા ઔર મન દીયા ઓર ધનભી સારા દે દીયા;
ફીરતો બાકી કયા રહા વોહ દીલકો તરસાતા રહા.
તીરે નીગાહ સે છેદકર સીના જીગર જખ્મી કીયા;
અયસા સીતમ હુમપે કીયા દર દર વોહ ભટકતા રહા.
ઉસ બેવફા માશુક ને કયસા જલા રખા મુઝે;
જબ નજર પડને લગી વોહ ખુદસે શરમાતા રહા.
તન મન તો સારા જલ ગયા અબ કયા રહા ઇસ જાનમેં;
ધુની જમાકર ઇશ્ક કી કફની કો રંગવાતા રહા.
ખુદ ખુદા બેજાર હૈ જો કૌલ સે ઝુટા રહે;
ઇસ સાંસસે બેજાર હુંય ટુટા તો ફીર જાતા રહા.
દર્દ દીલભી હૈ મુઝે મકસુદ ઓર જખ્મે જીગર;
સારી બાતેં તો રહી, વો દીલરૂબા જાતા રહા.

ગઝલે-ઠુમરી. —અલસીયા—

ફૂસ ગઇ મેં તો કાલુ બલામે—
લામ અલીમ ઓર મીમકા પરદા, ઇશકો હટાકર સામને આજા;
દીલમેં અદાએ ઉતર ગઇરે—ફૂસ ગઇ મેં તો કાલુ બલામેં.
ઇત્ના ખલકના દીલસે ભુલાયા, ન હુનો કરબ સબકો બતાજા;
હીજમેં મર ગઇ મર ગઇરે—ફૂસ ગઇ મેં તો કાલુ બલામેં.

ગઝલે-હુસન—"જમાનેકી ફેશન."

મહે રમઝાંમે હોટલમે જાના યે ભી ફેશન હય;
સરે રાહ ચલતે ચલતે પાન ખાના યે ભી ફેશન હય.
રહા ગાફીલ નમાઝોંસે ન રોઝા એક ભી રખ્ખા;
ખુદાકી યાદકો દીલસે ભુલના યે ભી ફેશન હય.
લગાકર નેકટાઈ ઓર કાલર પહેનકર ઝુબ્બા;
બઢાકર મુછ દાઢીકો કટાના યે ભી ફેશન હય.
લીયે હાથોંમે તસબીહ ઓર મુસલ્લા દર બગલ દેખા;
બરાએ નામ હી મસજીદમે જાના યે ભી ફેશન હય.
ઉડાના કોફ્તા બીરયાની ચલકર ખુબ હોટલમે;
રહા હું રોઝા યારોંમે ઉડાના યે ભી ફેશન હય.
ઝમાના આજ કલ ફેશનકા હય ફેશન પર મરતે હય;
બુઝુરગોં કી નસીહતકો ભુલાના યે ભી ફેશન હય.
કીસીકી હાથ આએ મુફ્તમે દોલત તો બહેતર હય;
પરાયે માલ પર કબ્જા જમાના યે ભી ફેશન હય.
કીસીકા કયા કુસુર ઇસમે ઝમાને કી દોરંગી હય;
દીખાએ દેખીયે જો કુછ ઝમાના યે ભી ફેશન હય.
મહે રમઝાંમે નાટકમે સીનેમામે જાતે હય;
વહાં પર નુર આંખોકા ગાવાના યે ભી ફેશન હય.
ઉડાકર શીર ખુરમા ઇદ આઇ હય ઝમાને મે;
બરાએ સયેર ચોપાટી પર જાના યે ભી ફેશન હય.
"હુસન" દેખો તો ઇબરતસે અજબ રંગે ઝમાના હય;
કીસી પર કરકે એહસાંકો જતાના યે ભી ફેશન હય.

ચલતા પુર્જા. -રાગ કવ્વાલી-

સું ઝુલ્મ ન કર જાલિમ, લુત્ફો કરમકે બદલે,
એક દીન તુઝે મિલેંગે, જુલ્મો સિતમકે બદલે.
ઇસિ જુલ્મે ના રવાકી, આખર સજા મિલેગી,
દોજખકા ગાર હોગા, બાગે ઈરમકે બદલે.
ઈસ આયસે આરજીપર, ફુલા હુવા હય નાહક,
મીટટીકી કબ્ર હોગી, જાહો હશમકે બદલે.
દોલત ન સાથ દેગી, અજમત ન પાસ હોગી.
કીડે કફનમેં હોગે, જાહો હશમકે બદલે.

ગઝલે તજ્જમુલ-જમાનેકી ફેશન-

બગલમેં લેકે જુરવાકો ફિરાના યેહુભી ફેશન હય,
મડમ સાહેબકો થીયેટર લેકે જાના યેહુભી ફેશન હય.
લગાકર હેટ મીસ્ટર બનકે લેકર સાથ કુત્તેકો.
પહોંચકર પાર્કમે સીટી બજાના યેહુભી ફેશન હય.
કલામઅલાહકે બદલે એવેજ દીની કિતાબોકે,
પિસરકો પહેલે ઈંગ્રેજી પઢાના યેહુભી ફેશન હય.
બિછાના કરશે દસ્તરખાન યહે ઝઘડે પૂરાને હય,
સરે ટેબલ છુરી કાંટોસે ખાના યેહુભી ફેશન હય.
અગર હો બોલકા જલસા બઢાનેકે લીએ ઇજ્જત,
મડમકો સાથ યારોકે નચાને યેહુભી ફેશન હય.
બડાકર મુછકો દાઢી ઘટાકર કાટકર ઝુબ્બા,
બઈ શાને ફજીલત માંગ ખાના યેહુભી ફેશન હય.

નહીં હોતી હય આયદ દફ્અ તાજીરાત કોઇભી,
"તજમ્મુલ" શએર ગયરોકે ચુરાના યેહભી ફેશન હય.

ખ્વાએ—મોહબ્બત—રાગ, સારંગ—ગઝલે રોનક.

એ જર હુએ કૌન, ઔર કહો જરદાર કૌન હુએ!
ગુલ કીસ જગસે આયા હુએ, ગુલજાર કૌન હુએ!—બેજર.
જરવાલોંસે ગરીબ, ગરીબોંસે આહલેજર,
ગર ન રીસાયતો હોવે, તો સરકાર કૌન હુએ!—બેજર
આશક અગર ન હોવે, તો માઅશુક હોવે કોન!
ગર બાવફા ન હો, તો જફાકર કૌન હુએ—બેજર.
અન્ધેર ગરન હો, તો ઉજાલેંસે કામ કયા,
રોનક નહો, તો તાલીબે દીદાર કૌન હુએ—બેજર.

શ્રી સિદ્ધ સત્યેન્દ્ર. —રાગ ગંઝલ કવ્વાલી—

હુઇ હય દીલોજાંશે, ઉલ્ફત મહંમદકી,
કે તડપતી હે દીલ મેરા, મુઝે ફુરકત મહંમદકી.
મદીનેસે જો આતી હય, તો ઇતના પુછ લેતા હું,
સબા જલ્દી બતા કેસી, તબીયત હે મહંમદકી.
ન હુમ જન્નતમેં જાયેંગે, ન હુંમ દોજખમે જાયેગે,
ખડે દેખા કરેંગે હશ્ર મેં, સુરત મહંમદકી.
દરે જન્નત રીદવા જબકે, દરવાજા પેં રોકેગા,
તો હોગા હુકમ જાને દો, એ હય ઉમ્મત મહંમદકી.
મીટાયા કુફ્ર દુનીયાંસે, બજાયા દીનકા ડંકા,
દીખાયા નુરકા જલવા, વો હય તાકાત મહંમદકી.

ગઝલ શાને મોહમદ—કવ્વાલી—

પસંદ આઇ ન કોઇ, શકલ પર સુરત મોહમ્મદકી;
હમારે દીલમેં છુપકર, રેહ ગઈ હસરત મોહમ્મદકી.
ન હમ દોઝખમેં જાએંગે' ન હમ જન્નતમેં જાએગે;
ખડે દેખા કરેંગે હશ્રમેં સુરત મોહમ્મદકી.
મુઝીકો અય ફીશારે કબ્ર સદમે દે અજીયત દે;
જરા દીલકો બચાના ઇસમે હય હસરત મોહમ્મદકી.
મદીનેકી તરફ લોગોંકો જબ જાતે હુએ દેખા;
હમહારે દીલકો તડપાને લગી ઉલફત મોહમ્મદકી.
લહદસે યાય ફરીશતો તુમ કહાં જાતે હો બેઠોભી;
જરા તમકીન હો બાતે કરો હજરત મોહમ્મદકી.
ગુલોંને રંગ તારોને ઝીયા રોઝે અઝલ માંગી;
પુકારા દીલ મેરા દે યા ખુદા ઉલફત મોહમ્મદકી.
ફીઝા જલદી કાયમત આએ નીકલે આરજુ દીલકી;
પડેહુ સલ્લે અલા હમ દેખકર સુરત મોહમ્મદકી.

ગઝલે અનવર. —:૦:—

દીલ સદા બેચેન હય મુજ ઇશ્ક કે બીમારકા,
લગ ગયા હય જખ્મ ઇશ્કે અબરૂએ ખમદારકા.
ચશ્મે નરગીસકા હય, ઘાયલ મીજગોંકે તીરકા,
જુલ્ફ નાગનકા હય મારા ઔર તેરે રૂખશારકા.
કયા કરૂં મય અય મસીહા હય કોઈ ઇસકા ઇલાજ,
મંયતો આશિક હો ગયા હુ એહમદે મુખ્ત્યારકા.

ખોલ કર ઘુંઘટ દીખાદે એક ઝલક મુખડેકી તું,
ઈસિ દીલે જખ્મીકા મરહમ હય તેરે દીદારકા.
નીમ બીસમીલ કો દીખા મુખડા હય માહુલકા,
હુશ્નકા ઘાયલ હય અનવર ઈશ્કકી તલવારકા.

પાક અસમત—રાગ–ગઝલ–ભેરવી.

ગયા એખલાશ આલમશે, અજગ યેહે દૌર આયા હુએ,
ડરે સબ ખલ્ક જાલિમસે, અજબ યેહે દૌર આયા હુએ–ગયા.
ન યારો મેં રહી યારી. ન ભાઇયોંમેં વફાદારી,
મહોબ્બત ઉઠ ગઇ સારી, અજબ યેહે દૌર આયા હુએ–ગયા.
બહોતસે મક્ર જો જાને, ઉસીકો સબ કોઇ માને,
ખરા ખોટા ન પયેછાને, અજબ યેહે દૌર આયા હુએ–ગયા.
ચુગલ કરતે ફીરે ચુગલી, ફગલ કરતે ફીરે ફીગલી!
દગલ કરતે ફીરે દગલી અજબ યેહે દૌર આયા હુએ–ગયા.
હુન્નરમંદાન હરજાઇ, ફીરેદર બદર રૂશવાઇ,
રજીલ કોમોકી બેન્યાઇ, અજબ યેહે દૌર હાયા હુએ–ગયા.

મુસ્તજાદે–હોસેન—રાગ–ગઝલે–કવ્વાલી.

સોતા હુએ ગલે લગાકર વ્હો જબયાર પલંગપર–કયા નાજો અદાસે,
આતી હુએં લપટ પુલોંકી મહેકાર પલંગપર–ઉસ બદે કબાસે.
હુએ સોરખ જો પોશાક તો ઉશગોરેબદનપર–સજતી હુએ સજાવટ,
રખતા હુએ અજબ તરેહકા, ગુલજાર પલંગપર–બચલકી જેલાસે.
સાકીતેરે સદકે તું જરા જામકો ભર–જો શૌકે ખુદાહે,
જો સાથ રહું યારકે સરશાર પલંગપર–સર મસ્ત નીશાંસે.

હુએ આરજુ દીલકી વ્હો આગોશમે–આવે ખ્વાહીશ મેરી.
સોજાવે તો હો જાઉં બલહાર પલંગપર–મીન્નત એહે ખુદાસે.
રંગીની તેરે સેરકી સુનકે હુસેન–અબમુશતાક હુવા દીલ,
તુ ખુશ રહે ઓર પાસ હો, દીલદાર પલંગપર–હરરોજ રજાસે.

લયલી–મજનુ–ગઝલે, આરામ. રાગ–કવ્વાલી.

શાનકો મુજકો તેરી યાર તુ બલ જાનેદે,
ગરમી એ ઇશ્કસે એહે, ગમકો પીગળ જાનેદે.—શાનપે.
શોક હુએ તાજાકે મએ તુજકો લપટલુ પ્યારે,
જોશે શબાબકો ન ચુંભી ઉબલ જાનેદે.....શાનપે.
આગ સીલગી હુએ એહે જોબનકી ઉઠે હુએ શોલે,
ઇસી આતાશમેં અએ દીલદાર, તું ગલ જાનેદે—શાનપે
મસ્ત ચશમે હુએ મેરી–કેઍફ મે ચકચુર હુઇ,
એહી મસ્તી મે મેરી જાન, નીકલ જાનેદે.—શાનપે.
જામ દે મુજકો તું આરામકા મેરે મજનુ,
કરકે લબરેજ, વ્હો પએમાના ઉછલ જાનેદે.—શાનપે

ગઝલે કલચર. —:૦:—

ધુમ હેઅ અરશપે વો શાને ખુદા આતેં હય,
મીલને અલ્લાહસે યહાં શાહે હુદા આતે હય.
બા અદબ હુરો મલક કેહ રહેં હેં દેખો દેખો,
આજકી શબ વો શહે હરદો સરા આતે હય.
કહા જીબરાઇલને ઇસાસે, જીયારત કરલો,
ધુમસે આજ વો મહાબુબે ખોદા આતે હય.

સબ નબી કે હતે હેં આપસમે ખુશીસે દેખો,
જીસકે મુશતાક હો,-વો હોશ રૂબા આતે હય.
કહ્યા અલ્લાંહને મલકોંસે મીટા દો જુલમત,
આજ મહાબુબ મારે માહેલકા આતે હય.
બખશ દેના હું અબી ઉમમતે એહમદ કો તમામ,
દેખલો આજ મેરે શમસુદ દોહા આતે હય.
શુકરકર એ દીલે કલયર બ તુફેલે કાજી
દમ બ દમ લબપે તેરે અદરૂદદુજા આતે હય.

ગઝલે-આરામે-દીલ, —:૦:—

ઉઠો ગલેસે લીપટ જાઓ ફીર નીરખ લેના,
તમામ રાત પડી હે બનાવ કર લેના.
હમારે સાથ હે તરાબી ઈમતેહાં. અય તીર,
તડપકેદીલ જો નીકલ જાયે નીકળ જાયે તો જીગર લેના.
મઝા નહીં હે લડક-પનમેં સીના જોરીકા,
ખુદાકે વાસ્તે જલદી મેરી ખબર લેના.
રહી નીગાહમેં હસરત ઉધેડ-બુન દીલમેં,
બડા મઝા હસીનોંકા પ્યારકો લેના.

રસીક મણી. -રાગ ગઝલ-

બાદીલા બેગે આયોરે, મોરો જોબન બીતો જાય-બાદીલા૦
ચંદા તોરી ચાંદની સુતી પલંગ બીછાય,
જબ જાગું તબ એકલી મરૂં કટારી ખાય-બાદીલા૦
પ્રીતમ પ્રીત લગાયકે છોડ ગયે પરદેશ,
જાઉં વાકે યાદમેં લઉં જોગનકા બેસ.-બાદીલા૦

લયેલી મજનું. -ગઝલે આરામ-

મજનુ હુયે લયેલી ય્હે તુજપર દીવાના,
બગએર તેરે વસલકે નહું શીયાના—મજનુ૦
ન મરનેકા હુએ ડર મુઝે કુચ્છ જરાભી,
સમ એ રૂપે તેરે ય્હે હું પરવાના—મજનુ૦
મેરી જીંદગી અબતો હુય ઇશ્ક હીસે,
હુએ એક દીન વ્હોહી આગમે જલજાના—મજનુ૦
મેરી જાન દુંગા મએ કદમોંપે તેરે,
અગર લયેલી સમજેગી મુજકો બીગાના—મજનુ૦
રોજે હશરકો મય પકડુંગા દામન,
જવાબ ય્હે જફ્રાકા મએં, પુછુંગા રઆના—મજનુ૦
ય્હેં પએરોંપે તેરે રખા હુમને સરહુએ,
તો રે હાંતો હુએ મરના જીલાના—મજનુ૦
તું હુએ મેરી લયેલી હું મેં તેરા મજનુ,
હોગા તુજસે આબાદ મેરા વિરાના—મજનુ૦
આરામસે કામ મુઝકો નહીં હુએ,
તેરી તેગે અબરૂકા મએ હું નીશાના—મજનુ૦

ગઝલે મોતીજાન. -રાગ ગઝલ-

મજનુ તેરી આંખોમે-યા-દીલમે રહી લયલા,
કયા ખુબ મોહબ્બતકી મંજીલ, મે રહી લયલા.
નાહક હો રહા હુએ આગે, બેચેને દીલે મજનુ,
એક દીનભી ન બે પરદા, મેહ મીલમેં રહી લયલા.

ખુદ સમ આ ફીફ્ત હો કર, પરવાના બનાનાથા,
એ કૈસકે કયુ અપની, મેહમીલમેં રહી લયલા.
લયલા કેતસવરને, રખ્ખી ન દુઇ બાકી,
લયલાહી બના મજનું, જબ દીલમે રહી લયલા.
વાકીફ હો જહાં ઉશ્કા કયું કર બને મજનુ,
મૌજુદ હરએક દીલકે, મહેમીલેમેં રહી લયલા.

ગઝલે-શાહ—કુછ નહિ ઓર સબ કુછ સહિ.

કહેતે હય લોક યારો, એહલે જર નહિ તો કુછ નહિ,
હુવા જબ જર પૈદા યારો, ઘર નહિ તો કુછ નહિ.
હુવા જબ ઘરતો અય યારો, દીલબર નહિ તો કુછ નહિ,
દીલબર આઇ જબ તો યારો, મોહબ્બત નહિ તો કુછ નહિ.
મોહબ્બત મીલી અય યારો, ખુદાસે ના મીલી તો કુછ નહિ,
ખુદાસે મોહબ્બત મીલી તો યારો, "શાહ" કહેતે સબ કુછ સહિ.

ઉસ્તાદી દાદરા. —:૦:—

સાંવરીયા મન ભાયોરી, બાંકો યાર—
કાબેમેં ઇસા મદીનેમેં મુસા, તુરપર રૂપ દીખાયોરી—બાંકો.
કાહુમેં હસરત કાહુમેં ઇશરત,આપહીમેં આપ સમાયોરી-બાંકો.
તનમેં મનમેં ઇન નયનનમેં, હીરદે બીચ સમાયોરી—બાંકો.
પીયા જાત હે દીલ તડપત હેં, દરસનમેં કોન દીખાયોરી—બાંકો.
લાખ કહી વાને એક ન માની, સમઝ સમઝ પચતાયોરી—બાંકો.

ગઝલે ખામોશ. —:૦:—

તુ નકર અપને લીએ તદબીર અપને હાથસે,
કામ કરતી હુએ તેરી તકદીર અપને હાથસે.

ગબ્રકો કર રામ રામ ઓર શેખ માહીકો સલામ,
હકને ખીંચી હે હરયેક તસવીર અપને હાથસે.
કલબ અપના સાફ કરલે, સોના રૂપા હએ યેહી,
ફેંકદે પારસકે તંઈ, અકસીર અપને હાથસે.
કબ્રપર મજનુકો જાવે, લએલી ગર દામન કુશાં,
લાશ નીકલેગી કફનકો ચીર અપને હાથસે.
દામને આલુદાહ્ અયે "ખામોશ" હો કયા અજબ,
પાક કરદે હઝરતે શમ્મીર અપને હાથસે.

આરામેદીલ. —ગઝલ અકબર—

અદમસે કીસ લીયે આયા અરે નાદાન પરદેશી,
ભરોશા કયા હે દુન્યાકા, અરે નાદાન પરદેશી.
યે કયું ડાલે હે ડેરે કીસલીયે —યે—છાવની છાયે,
મુસાફીર હે તું દો દીનકા, અરે નાદાન પરદેશી.
કહાંસે આયા જાતા હે કહાં, એક બાત સુનતા જા,
યહાં ફીરભી કભી આના, અરે નાદાન પરદેશી.
કીયે સામાન કયા કયા ચંદ રોજ—જીંદગાની પર,
યે સબ રેહ જાયેગા ઝગડા, અરે નાદાન પરદેશી.
ન સો યું ખ્વાબે ગફલતમેં, તમાશા દેખ દુન્યાકા,
કે યે દો દીનકા હે મેલા, અરે નાદાન પરદેશી.
ઈબાદતકે લીયે આયા હે, બચ બેહુકાને વાલોંસે,
ન ખા પરદેશમેં ધોકા અરે નાદાન પરદેશી.
કહાં દારા કહાં જમશીદ, શીકંદર કહાં અકબર,
હે સબકો ખાકમેં મીલના અરે નાદાન પરદેશી.

વિર કેશરી. —રાગ કવ્વાલી—

જબ દીલ ન હો કાબુમે, તો ક્યા મેરી ખતા હય, યેહ શાને ખુદા હય,
સચ હય જો મહોબ્બતમેં કીસીને કહા હય, આફત હય બલા હય.
આઝારે મહોબ્બતસે, તો અલ્લાહી બચાએ, યેહ ગમ ન દીખાએ,
યેહ દર્દ વહિ હય, જીસકી નહીં કોઇ દવા હય, બેકાર દુઆ હય.
શાયદા કો લગે કોનસે અંદાઝ, તો દેખો કુછ ગોર તો કરો,
મરતા હય તો મરનેકે સીવા, કોન જીયા હય, આખરકો ફના હય.

ગઝલે જલશા–સંગ્રહ. —રાગ રેખતો—

આદમકે શરકો જો દમ ગયા સો ફીર ના ફીરા,
જારી ઈન ચશ્મે જો નમ ગયા સો ફીર ના ફીરા.
લરાઇ કરતે ચહેરે પર દોનો ઝુલફા શિહા,
ગુલે રૂખશાર કાસો સમ ગયા સો ફીર ના ફીરા.
અજબ હે જંજીલ મુસતર પે મુજકુ હૈરત હે,
જાહાંસે જો કોઇ હમદમ ગયા સો ફીર ના ફીરા.
ઊદાસ હોકે સનમ શુબહો કુ ચલા અફસોસ,
બાહાર રોનેકે સબનમ ગયા સો ફીર ના ફીરા.
ગરૂરી મત કર તુજ હોશ્નાપે અએ માહેલકા,
અજલકી સામને રૂસ્તમ ગયા, સો ફીર ના ફીરા.

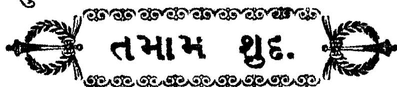
(૧૮૪) ગઝલે અનવર. —:૦:—

જલવા મુઝે દીખા દો અજમેરકે બસૈયાં,
રૂખસે નીકાબ ઉઠા દો અજમેરકે બસૈયાં.
આંખોમેં અશકે હુસદન દાગે ફીરાક દીલમેં,
દુખકી મેરી દવા દો અજમેરકે બસૈયાં.

સુરત નહીં દીખાતે હે ઇખત્યાર તુમકો,
આવાઝ હી સુનાદો અજમેરકે બસૈયાં.

હોજાયેં મહો દીલસે યાં મા વ મનકે ઝગડે,
વહુદતકી મય પીલાદો અજમેરકે બસૈયાં.

ઉમ્મીદવાર હોકર અનવર ખડા હે દરપર,
બીગડી હુઇ બનાદો અજમેરકે બસૈયાં.

સુરત લીમડાચોકમાં આવેલા બાઇ ધનકોરના દેશી મિત્ર પ્રેસમાં
નાથુભાઇ દેવચંદે છાપ્યું.

યે જરૂર પઢીયે

ખોજા ગઝલીઓ અને સાદી બુકો ખરીદનારી [illegible]
જરૂર એક [illegible] [illegible].
ગાયન ગઝલ કવ્વાલી નાટક વીગેરે
બુકો [illegible] [illegible] [illegible]

સંગીત ફોનોગ્રાફ ગાયન સંગ્રહ.

[illegible]

મહુરી [illegible] અથવા મીઠું [illegible]	૦-૪-૦
[illegible] [illegible] અથવા [illegible]	[illegible]
જળતરંગ અથવા બાગની વીણા	[illegible]
સુરતની સુંદરી અથવા [illegible]	[illegible]
સંગીત [illegible] [illegible]	[illegible]
ગઝલે [illegible] [illegible] [illegible] કવ્વાલી	[illegible]
[illegible] [illegible] (ગઝલ કવ્વાલીની બુક)	૦-૬-૦
હદીયતુલ મુસ્લેમીન	**૦-૧૨-૦**
જવહરી સાંપ નાટક જલસાની સાથે	[illegible]
સયંદ [illegible] " " "	૦-૧૨-૦

વગેરે હરકીસમની બુકો મળીશકશે પતાં.

મણીલાલ ભાઈશંકર વ્યાસ

ઠેકાણું-સી૦ એમ શાહ બુકસેલર્સ [illegible]-સુરત.

આ ટાઈટલ પેજ અનાવિલ બંધુ પ્રી. પ્રેસમાં [illegible] [illegible]
તાપકે છાપ્યું બદનપુરી ભાગળ [illegible] પોળ-સુરત.